

Utorok 12. decembra 2017

Piesne: ES č. 6, 11

Text: Zjav 2, 1 – 7

„Anjelovi cirkevného zboru efezského napíš: Toto hovorí Ten, ktorý pevne drží v pravici sedem hviezd a chodí uprostred siedmich zlatých svietnikov; 2poznám tvoje skutky, prácu i trpezlivosť a že nemôžeš znieť zlých; skúšal si (ľudí), ktorí hovoria o sebe, že sú apoštolovia, a nie sú, a poznal si, že sú luhári; 3si trpezlivý, znášal si mnoho pre moje meno a neustal si. 4Mám však proti tebe, že si opustil svoju prvú lásku. 5Spamätaj sa, odkiaľ si odpadol, kajaj sa a rob prvotné skutky! Ak nie, prídem na teba, pohnem tvojím svietnikom z miesta, ak sa nebudeš kajat! 6Ale to jedno máš, že nenávidíš skutky mikulášencov, ktoré aj ja nenávidím. 7Kto má uši, nech počuje, čo Duch hovorí cirkevným zborom! Kto zvíťazí, tomu dám jesť zo stromu života, ktorý je v raji Božom.“

Zamyslenie nad Božím slovom:

Čítali sme svedectvo: poznám tvoje skutky – tvoj kresťanský spôsob života – osvedčený v protivenstvách a prejavovaný vytrvalosťou pri konfliktoch. Vzápätí ale nasleduje výčitka: „Mám však proti tebe, že si opustil svoju prvú lásku.“ (Zjav 2, 4) Áno, všetko by bolo správne: tvoje skutky, práca vytrvalosť, obhajoba viery a mena Pána Ježiša Krista, ale... pri tom všetkom si zabudol na to najpodstatnejšie, čo je jadrom existencie kresťana, zabudol si na svoju väzbu na Pána Boha, zabudol si na svoj vzťah s Pánom Bohom, a to sa premietlo aj do vzájomných vzťahov v rámci cirkvi. Ak sa teda v pokání neobrátíš, ak sa nespamätáš, odkiaľ si odpadol a na koho si zabudol, ak sa nevrátiš k prvotným skutkom skutočného kresťanského života, všetko to, čo si vykonal pre blaho cirkvi, splasne ako bublina a vyjde nazmar, pretože to všetko je bez „prvej lásky“ iba márnosťou. Ale aj napriek tomuto varovaniu dáva Pán cirkvi v Efeze šancu tým, že ju pozýva k obráteniu. Chce jej byť milostivý, a preto ju opäť chváli za vzdor voči „skutkom mikulášencov“, teda konformistov schopných vykonávať popri živote v cirkvi aj kult cisára. Pre nás dnes, pri 500. výročí reformácie, je výzva Pána Ježiša Krista rovnako aktuálna, ako bola pre cirkev v Efeze. Áno, na jednej strane je dobré, že v cirkvi hľadáme správne, čisté učenie podľa Božieho slova a na jeho základe konfrontujeme všetko dianie okolo seba. Je dobré, ak vieme vyjadriť, v koho sme uverili, ale čo ak za tým nenasleduje aj náš skutočný život? Čo ak je naša viera iba súborom náboženských klišé, no bez živého a osobného vzťahu s Pánom Ježišom Kristom a z neho vychádzajúceho života a skutkov? Nezabudli sme aj my na svoju „prvú lásku“? Nie je naša viera skôr zvykom, občasnou kultúrnou vložkou, alebo, žiaľ, akýmsi prejavom zbožného folklóru, ktorým sa odlišíme od tých iných? Pán Ježiš Kristus nám vo svojej láske a milosti stále dáva šancu na radikálnu zmenu života. Vidí, čo je v našom živote správne, ale pozýva nás k hlavne k vzťahu.

K živému vzťahu. Nie k formalitám, ale k životu, ktorý je svedectvom, že dnes po dvoch tisícročiach je kresťanstvo stále živé a atraktívne, pretože prináša viac, ako môže ponúknuť svet. Stačí iba málo: zmena života, návrat k „prvej láske“ – zamilovanie si Pána Ježiša Krista nadovšetko, a potom život v živom a láskou naplnenom spoločenstve bratov a sestier v cirkvi. To je nádej, ktorú nám Pán dáva. Žiada toho veľa? Veď mu ide o teba! Amen.

Modlitba:

Pane Ježiši Kriste, Ty si našou prvou a jedinou láskou a my sa k Tebe obraciame vo všetkom svojom žití, či je nám dobre alebo zle, či sa radujeme alebo plačeme, či sme šťastní alebo smútime. Ty si s nami a Ty si nás nesieš. Zostaň s nami, Pane! Amen.

Mgr. Ľuboš Vontorčík, zborový farár v CZ ECAV Hlohovec